SĄD I OBRONA

ORGAN KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH W POLSCE

REDAKTOR
WINCENTY ŁASKI
OBROŃCA SĄDOWY

ROK II. PAŹDZIERNIK 1928 R. Nr. 10

W A R S Z A W A

SPIS RZECZY

I. Miastecki. Wojskowe zasiłki wojenne.

A. Cybulski. Banki kredytu krótkoterminowego.

Postępowanie sądowe w sprawach karno-administracyjnych.

Czy obywatelka polska, wychodząca za mąż za obywatela sowieckiego lub za bezpaństwowca traci obywatelstwo polskie?

Egzekucja wyroków małopolskich w Kongresówce.

Nowości ustawodawcze.

Orzeczenia Sądu Najwyższego.

Z życia korporacji obrońców sądowych.

Z żałobnej karty.

Drobiazgi.

Wokanda Spraw wyznaczonych na posiedzenie sądowe izby pierwszej Sądu Najwyższego

PRENUMERATA
łącznie z przesyłką poczt. wynosi:

Rocznie	12.—	zł.
Półrocznie	6 —	„
Kwartalnie	3.—	„

Cena numeru zł. 1.

Redaktor: **Wincenty Łaski**, Obrońca Sądowy.

Wydawca: Zrzeszenie Obrońców Sądowych

Redakcja i Administracja: Warszawa, Chmielna 20, tel. 58-95 Godz. przyjęć 5—6.

Sp. Akc. Zakł. Graf. „Drukarnia Polska", Warszawa, Szpitalna 12.

ROK II. PAŹDZIERNIK Nr. 10.

SĄD I OBRONA

ORGAN KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH W POLSCE

I. MIASTECKI.

WOJSKOWE ZASIŁKI WOJENNE

Przedewszystkiem prawo zajmuje się osobami uprawnionemi do pobierania wojskowych zasiłków wojennych.

Prawo do wojskowego zasiłku wojennego ze Skarbu Państwa przysługuje rodzinom: 1) osób należących do *rezerwy* lub *pospolitego ruszenia* i pełniących czynną służbę wojskową z tytułu mobilizacji; 2) osób, powołanych do *czynnej służby wojskowej*, które wskutek ogłoszenia mobilizacji nie mają odroczenia z art. 53 p. 1; 3) osób powołanych do *czynnej służby wojskowej* na skutek zarządzenia Rady Ministrów w myśl art. 73 ust. 2 i 75 ust. 2; 4) ochotników odbywających *służbę ochotniczą* w okresie mobilizacji.

Rodziny wyżej wyliczonych grup są uprawnione do zasiłków. Za *rodzinę* uważa się: 1) *żonę*, również i separowaną, o ile mąż jej prawnie obowiązany jest ją utrzymywać; 2) *dzieci* ślubne i adoptowane; 3) dzieci nieślubne, co do których ojcostwo powołanego jest stwierdzone; 4) *pasierbów;* 5) ślubnych *rodziców* i nieślubną matkę; 6) ślubne *rodzeństwo;* 7) ślubnych *dziadka i babkę*.

Prawo do zasiłku przysługuje żonie, dzieciom, pasierbom, rodzicom, rodzeństwu, dziadkowi i babce o ile poza innemi wymaganiami posiadają obywatelstwo polskie lub stałe przebywają na terenie Rzeczypospolitej i byt ich jest uzależniony od pracy lub zarobku osoby powołanej do służby wojskowej tak, że bez tej pracy lub zarobku względnie wrazie jego zmniejszenia byłby zagrożony, przyczem a) albo stan ten istniał bezpośrednio przed odejściem członka rodziny do służby wojskowej, powodującej przerwanie tej pracy lub jej ustanie względnie ustanie lub zmniejszenie zarobku.

Przepisy powyższe są bardzo dogodne i dążą do wyraźnego powiązania zasiłków z uszczerbkiem jakiby wyniknąć miał

na skutek powołania. Co do dzieci, pasierbów, rodzeństwa domniemanie niemożności zarobkowania zostało doprowadzone do 16 lat życia. Domniemanie powyższe upada o ile po ukończeniu lat 16 życia udowodnią, że uczęszczają do zakładu naukowego lub pobierają naukę w zawodzie praktycznym, a nie mają utrzymania u swych pracodawców, ani też nie otrzymują wynagrodzenia. W tych wypadkach prawo do zasiłku przysługuje tym osobom do chwili ukończenia, nie później jednak, jak do ukończenia 24 roku życia.

Ukończony 16 ewentualnie 24 rok życia powoduje ustanie prawa do zasiłku, jednak przysługuje ono w dalszym ciągu wrazie udowodnienia urzędowem świadectwem lekarskiem, że pomimo osiągnięcia powyższych granic wieku osoby powyższe z powodu swego stanu zdrowia nie są w możności zapracować na własne utrzymanie.

Zasiłek nie może być pretekstem do przysporzenia zysków i należy się tylko o tyle o ile powołanie do służby pozbawia kogoś środków do utrzymania, stąd przepis, iż członkom rodziny wojskowego żyjącej w chwili jego powołania do czynnej służby wojskowej we wspólnem gospodarstwie, nie przysługuje prawo do zasiłku, jeżeli jeden z członków tej rodziny otrzymał *odroczenie* służby wojskowej *jako jedyny* żywiciel. Rozumie się samo przez się, że jednym i tym samym członkom rodziny, jakoteż członkom rodziny żyjącym we wspólnem gospodarstwie, *zasiłek nie może być przyznany wielokrotnie*. Prawo wyraźnie to zastrzega.

Zasiłek przysługuje członkom rodziny wojskowego *za cały czas jego służby wojskowej* t. j. od dnia odejścia do tej służby do dnia następnego po dniu zwolnienia. Ze służbą wojskowa zrównany jest *pobyt w niewoli nieprzyjacielskiej*. Rodzinom powyższych osób przysługuje prawo do poboru zasiłku nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia ratyfikacji pokoju. Prawo do zasiłku powoduje pobyt w niewoli nieprzyjacielskiej, jako dalszy ciąg i skutek służby wojskowej. Jeżeli jednak dostanie się do niewoli nastąpiło rozmyślne a wstrzymanie zasiłku nastąpi po wykazaniu, iż przeciwko winnemu zostało wdrożone *postępowanie karne*.

Rodzina wojskowego, który na terenie działań wojennych *zginął bez wieści*, pobiera zasiłek do czasu przyznania lub odmowy tej rodzinie zaopatrzenia na zasadzie obowiązujących ustaw, nie dłużej jednak, niż przez 6 miesięcy od chwili ratyfikacji pokoju. Rodzina wojskowego, który poległ, zmarł lub ze służby zostanie zwolniony wskutek poszkodowania na zdrowiu,

powodującego conajmniej 30% niezdolności do pracy, pobiera nadal zasiłek.

Prawo do zasiłku ustaje w wypadkach w ustawie przewidzianych. Prawo przewiduje również wypadki zawieszenia wypłat przyznanego zasiłku, ustala normy zasiłku i wskazuje terminy wypłaty.

Prawo niniejsze nie narusza w niczem postanowień ustawy z dnia 22.III.23 o zasiłkach dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowej.

A. CYBULSKI.

BANKI KREDYTU KRÓTKOTERMINOWEGO

W myśl art. 39 polskiego prawa bankowego *bankami kredytu krótkoterminowego są banki, które w zakresie działalności kredytowej trudnią się, jako głównym przedmiotem przedsiębiorstwa, udzielaniem pożyczek krótkoterminowych dla przemysłu, handlu i rolnictwa.* Jeżeli więc art. 1 podawał definicję banku, jako przedsiębiorstwa bankowego i określeniem dozwolonej formy — to już obecnie art. 39 ściślej zamyka to pojęcie wskazuje na udzielanie pożyczek krótkoterminowych, jako na główny przedmiot przedsiębiorstw.

Duże są zasadnicze czynności bankierskie: zaciąganie i udzielanie pożyczek. Prócz tego istnieje pożyczka na prostą uczciwość dłużnika, polegająca na otwarciu mu kredytu, zwykle w formie *rachunku bieżącego.* Rachunek jest w długu, gdy klijent pobrał więcej, niż wpłacić — a ma do żądania, gdy przeciwnie klijent wpłacił więcej, niż pobrał. Istnieją też zaliczki na papiery wartościowe, będące pożyczkami na zastaw, którym są papiery wartościowe, złożone przez dłużnika; dalej istnieje *report,* który jest krótkoterminową pożyczką na papiery; są także pożyczki w formie uczestnictwa przemysłowego *(udział konsorcjalny).*

Polskie prawo bankowe wylicza czynności bankowe banków krótkoterminowych omawiając maximum zobowiązań bankowych. Chodzi o to, że ogólna suma zobowiązań banku kredytu krótkoterminowego z tytułu wszelkiego rodzaju wkładów, rachunków bieżących osób (firm) i instytucyj kredytowych, przekazów do zapłacenia i niewypłaconych sum z inkasa nie może przekraczać dziewięciokrotnej sumy kapitałów własnych banku (zakładowego i rezerwowych).

Obok tego wyliczenia czynności bankowych banków kredytu krótkoterminowego wyliczono też wyraźnie czynności bankowe tym bankom wzbronione. A więc banki kredytu krótkoterminowego *nie mogą trudnić się kupnem i sprzedażą towarów na własny rachunek; nie mogą nabywać nieruchomości,* z wyjątkiem przeznaczonych na własny użytek, oraz nieruchomości ,których nabycie jest konieczne dla uchronienia się od strat. Najczęściej chodzi o zapobieżenie sprzedaży nieruchomości za cenę niższą, niż wierzytelność bankowa, np. nieruchomość wartości 100.000 zabezpiecza pożyczkę zł. 10.000 i bankową zł. 40.000. Wierzyciel 10.000 zł. licytuje nieruchomość i taksa licytacyjna może się rozpocząć od 10.000 zł. Wrazie sprzedaży nieruchomości za 10.000 zł. bank straci całkowicie swoje zabezpieczenie. Jest tedy bank w tem zainteresowany, by nieruchomość została sprzedana najmniej za 50.000 zł., gdyż dopiero wtedy pożyczki zł. 10.000 i zł. 40.000 będą mogły ulec spłacie. Ale tę sumę licytacyjną osiągnąć, musi bank licytować i ewentualnie w braku innych kupców nieruchomość kupić. W tych więc warunkach dom wartości 100.000 zł. kupiony za 50.000 i uratowano w tem jeszcze 40.000 zł. własnej wierzytelności. Jednak kupno to jest już ostatecznością, albowiem banki kredytu krótkoterminowego nie mogą zajmować się kupnem nieruchomości, a nieruchomości nabyte dla uchronienia się od strat winny być w najkrótszym czasie sprzedane.

Pozatem nie wolno bankom kredytu krótkoterminowego nabywać papierów dywidendowych na rachunek własny na sumę, przewyższającą połowę kapitału zakładowego; nie wolno bankom kredytu krótkoterminowego udzielać pożyczek na własne akcje ani nabywać ich na własny rachunek.

Udzielanie kredytów, których łączna wysokość dla jednego dłużnika *przekracza 10% zakładowego* kapitału banku kredytu krótkoterminowego wymaga, jak również udzielanie kredytów *in blanco* lub kredytów za podkładem weksli *z jednym podpisem* może zastąpić *tylko za zgodą rady banku.*

Powyższe ograniczenia mają na celu zabezpieczenie stałości kapitałów banku i pewności lokat. Banki kredytu krótkoterminowego mogą przyjmować zastawy ruchome na zabezpieczenie udzielonvch pożyczek. Powyższe zastawy winny być zapisane w osobnej księdze sznurowej z wymienieniem wysokości wierzytelności, zastawem zabezpieczonej oraz rodzaju i jakości przyjętych pod zastaw przedmiotów.

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu Napoleona *zapis* powyższy nadaje bankowi przywilej na zastawionym przedmiocie, przewidziany w art. 2073 tego kodeksu. W myśl

artykułu 2073 zastaw ruchomy nadaje właścicielowi prawo otrzymania zapłaty z rzeczy, będącej jego przedmiotem, z przywilejem pierwszeństwem przed innemi wierzycielami. W zasadzie, zgodnie z art. 2074 kodeksu Napoleona wyżej wspomniany przywilej ma tylko o tyle miejsce, o ile istnieje akt urzędowy lub z podpisem prywatnym. Prawo zaś bankom przyznaje istnienie przywileju już naskutek *zapisu* bankowego do księgi sznurowej.

Wrazie niezaspokojenia w umówionym terminie roszczeń banku kredytu krótkoterminowego, zabezpieczonych zastawem ruchomym, służy bankowi prawo sprzedaży zastawionych przedmiotów przez maklera giełdowego lub przez licytację. Przed uskutecznieniem sprzedaży winien bank wezwać dłużnika listem poleconym do zaspokojenia przypadającej od niego należności w terminie conajmniej 15 dniowym od daty wysłania wezwania. Wrazie jeżeli dłużnik, po upływie wyżej wspomnianego terminu nie uskuteczni zapłaty, może bank przystąpić do sprzedaży zastawu, jednak winien to uskutecznić przed upływem 5 dni od dnia terminu postawionego na wykupienie zastawu. Chodzi tu o pewność obrotu i odróżnienie okresu zwłoki od przygotowań egzekucyjnych. Zwłoka dłuższa domniemywać każe, iż bank zaniechał egzekucji a w wypadku, gdyby w dalszym ciągu chciał należność egzekwować — obowiązany jest *ponownie* zawiadomić dłużnika o zamierzonej sprzedaży z zachowaniem terminów, jak za pierwszym razem. Tryb publicznej sprzedaży zastawu przeprowadzać będzie *komornik* sądowy na polecenie właściwego sądu pokoju, albo delegat władzy administracyjnej pierwszej instancji.

Jest rzeczą zrozumiałą, iż banki kredytu krótkoterminowego udzielać będą pożyczek pod zastaw dostatecznie zabezpieczający daną wierzytelność. Gdyby jednak suma, otrzymana w sprzedaży zastawu przez licytację, nie wystarczała na pokrycie długu, reszta długu nieumarza się i może być dochodzona z innego majątku dłużnika. W tym sensie wypowiedział się kasacyjny Departament Senatu (S. C. 328/1879).

Kapitał zapasowy banku kredytu krótkoterminowego winien otrzymywać 10% rocznego czystego zysku. Jeżeli pozostałość przenosi 8% kapitału zakładowego, to z nadwyżki ponad 8% odlicza się dodatkowo co najmniej 15 % na kapitał zapasowy. W zasadzie więc prawo chce zabezpieczyć 8% na dywidendy, a dalsze zyski będą wypłacane po zasileniu w 10% i w 15% kapitału zapasowego, który przeznaczony jest wyłącznie na pokrycie strat bilansowych, mogących wyniknąć z operacyj banku. To odkładanie części zysku na kapitał zapasowy

ustanie z chwilą gdy kapitał zapasowy dosięgnie połowy kapitału zakładowego banku kredytu krótkoterminowego.

Jednak obok kapitału zapasowego mogą być tworzone inne niezależne od tego fundusze rezerwowe. Co do kapitału zapasowego prawo bankowe zastrzega, że przynajmniej jego połowa winna być ulokowana w papierach wartościowych posiadających bezpieczeństwo prawne (pupilarne).

Najmniejsza wysokość kapitału zakładowego banku kredytu krótkoterminowego wynosi dla banków, mających siedzibę lub oddział w Warszawie — 2.500.000 zł.; w Krakowie, Lwowie, Poznaniu, Katowiccah, Łodzi — 1.500.000 zł.; we wszystkich innych miejscowościach 1.000.000 zł.

Dla banków kredytu krótkoterminowego o charakterze lokalnym, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszego prawa niektórych miejscowościach, Minister Skarbu władny będzie w wyjątkowych wypadkach określić najmniejszą wysokość kapitału zakładowego poniżej wspomnianych norm, nie niżej jednak 500.000 złotych. Banki te nie będą mogły otwierać oddziałów. Wrazie zaś gdyby kapitał zakładowy nie osiągnął kwot wyżej wspomnianych Minister Skarbu zarządzi likwidację banku.

POSTĘPOWANIE SĄDOWE W SPRAWACH KARNO-ADMINISTRACYJNYCH

Według artykułu 38 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) „*władza administracyjna, która wymierzyła karę albo w jej zastępstwie władza odpowiednia w siedzibie sądu okręgowego, może popierać oskarżenie* **zamiast lub obok** *prokuratora*".

Okólnik Ministra Sprawiedliwości Nr. 1415/I.U/28, skierowany do Panów Prokuratorów apelacyjnych i okręgowych zajmuje się komentowaniem wyżej wspomnianego artykułu w sposób poniższy.

Istotna treść powołanego przepisu pokrywa się z treścią art. 226 ustawy karnej skarbowej. Jeżeli przedstawiciel władzy administracyjnej, popierającej oskarżenie, występuje obok prokuratora natenczas tak przedstawiciel władzy administracyjnej, jak i prokurator są czynnikami popierającemi *równorzędnie* oskarżenie i są też nawzajem od siebie *niezależni.* Popieranie oskarżenia przez jednego z nich wystarcza. *Przedstawiciel wła-*

dzy administracyjnej ma zawsze prawo popierania oskarżenia nie tylko wtedy jeśli prokurator oskarżenia się zrzeka. „*Zamiast*" prokuratora znaczy w myśl art. 38 pow. rozp. to, iż *popieranie oskarżenia przez przedstawiciela władzy administracyjnej jest wystarczające* i obecność prokuratora na rozprawie w razie obecności przedstawiciela władzy nie jest konieczna.

Należy przyjąć za zasadę, iż w wypadkach, w których przedstawiciel władzy administracyjnej będzie na rozprawie popierał, oskarżenie, prokurator winien występować tylko wyjątkowo. *Wyjątki* te winny obejmować następujące wypadki: a) jeśli zachodzą *uzasadnione wątpliwości*, czy czyn będący przedmiotem osądzenia należy do *właściwości* władz administracyjnych, czy też także do właściwości sądu (art. 10 rozp.) albo do właściwości sądu wyłącznie; b) jeśli *sprawa jest szczególnie ważna* bądź ze względu na wymiar kary orzeczonej przez władze administracyjne (znaczniejsza kara pozbawiania wolności, dotkliwa grzywna lub konfiskata przedmiotu większej wartości) bądź ze względu na natężenie przestępcze czynu (powszechne szerzenie się danego przestępstwa, rozmiar szkody społecznej), bądź ze względu na podmiot przestępstwa (sprawy przeciw urzędnikom, sędziom i prokuratorom, oficerom, posłom); c) jeśli wydano specjalne polecenia.

Prokurator winien o terminie wyznaczonej przed sądem okręgowym rozprawy zawiadamiać powiatową władzę administracji ogólnej względnie inną rzeczowo właściwą władzę lub inspektora pracy w siedzibie sądu okręgowego. Władzę, która wymierzyła karę winien prokurator zawiadomić o wyznaczonym terminie rozprawy tylko w tych wypadkach, w których władza ta zażąda powiadomienia jej o terminie. Prokurator winien też umożliwić władzy administracyjnej zapoznanie się z aktami. W sprawach, w których akta wzrosły do większych rozmiarów należy to czynić w porę i to — jeśli zachodzi potrzeba — nawet przed wyznaczonym terminem rozprawy.

W wypadkach przewidzianych powyżej pod lit. a) jeżeli czyn wykazuje prócz cech przestępstwa karno-administracyjnego także cechy przestępstwa pospolitego, prokuratorowie winni baczyć, czy wdrożono już także postępowanie sądowe zwyczajne o przestępstwo pospolite. Jeżeli to nie nastąpiło jeszcze, należy skierować sprawę do postępowania zwyczajnego po wydaniu przez sąd, wskazany w art. 37 rozp., wyroku w zakresie karalności przestępstwa karno-administracyjnego. Dalsze postępowanie normuje się w/g art. 10 rozp. Gdyby jednak wyczekiwanie na wyrok sądu w postępowaniu karno-administracyjnym groziło przedawnieniem karalności przestępstwa pospo-

litego, prokurator sporządzi natychmiast odpowiedni zapisek i odpisy z akt i skieruje z odpowiedniem wyjaśnieniem do sądu właściwego dla przestępstwa pospolitego.

Jeżeli natomiast są właściwe wyłącznie sądy w postępowaniu zwyczajnem, ponieważ czynowi oskarżonego brak cech przestępstwa karno-administracyjnego, natomiast istnieją wyłącznie cechy przestępstwa pospolitego, prokurator zwróci na to uwagę sądu okręgowego (art. 37 rozp.) odpowiedniemi wnioskami. Sąd wskazany w art. 37 rozp., nie jest bowiem władny skazać oskarżonego za przestępstwo pospolite, przez co pozbawiłby oskarżonego właściwego toku instancji (w p. k.-adm. tylko jedna inst. art. 344 ust. ost.) i właściwego trybu postępowania (w p. k.-admin. uproszczenia przewidziane w art. 40, 41). Sąd ten, załatwiając więc sprawę w zakresie postępowania karno-administracyjnego, zarazem przekazuje ją komu należy do postępowania zwyczajnego o przestępstwo pospolite.

Przedawnienie wyrokowania unormowane w art. 38 pow. rozp. dotyczy tylko orzecznictwa władz administracyjnych. Przedawnienie wyrokowania sądowego normuje się według odnośnych przepisów części ogólnej prawa karnego (68 p. 2. K. K z 1903 r.).

CZY OBYWATELKA POLSKA, WYCHODZĄCA ZAMĄŻ ZA OBYWATELA SOWIECKIEGO LUB ZA BEZPAŃSTWOWCA TRACI OBYWATELSTWO POLSKIE?

Według naszego prawa istnieją trzy i tylko trzy przypadki utraty obywatelstwa polskiego: 1. nabycie obcego obywatelstwa, 2. przyjęcie urzędu publicznego lub wstąpienie do służby wojskowej w państwie obcem bez zgody Rządu Polskiego (art. 11 ustawy o obywatelstwie Państwa Polskiego) i 3. pozbawienie obywatelstwa na skutek uchylenia się od służby wojskowej (art. 1 Rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dn. 11 sierpnia 1920 r.).

Zaślubienie cudzoziemca, jak widzimy, nie zostało w naszem ustawodawstwie wymienione jako *przypadek utraty obywatelstwa* polskiego.

Jeśli, mimo to, zaślubienie cudzoziemca powoduje u nas utratę obywatelstwa polskiego to nie przez sam fakt zaślubienia, lecz przez to, że według ustaw wszystkich państw kultu-

ralnych, cudzoziemka, zaślubiając obywatela danego państwa, nabywa obywatelstwo męża. Zaś, **nabywając obywatelstwo obce,** obywatelka polska traci obywatelstwo polskie.

I. Natomiast, według prawa małżeńskiego sowieckiego **zawarcie związku małżeńskiego** nie ma samo przez się wpływu **na obywatelstwo małżonków.**

Tak w myśl dawnego sowieckiego prawa małżeńskiego z dn. 18 września 1918 r. małżeństwo obywatela względnie obywatelki sowieckiej z cudzoziemcem (cudzoziemką) nie wpływa na zmianę obywatelstwa żadnej ze stron (ale zawierający małżeństwo mogą złożyć oświadczenie co do swojej przynależności państwowej). Również nowa ustawa sowiecka o prawie małżeńskiem z dn. 19 listopada 1926 r. obowiązująca od 1 stycznia 1927, stanowi, że zawarcie małżeństwa nie wpływa na zmianę obywatelstwa małżonków (ob. Dr. Stanisław Tylbor. Małżeństwo w prawie Rosji Sowieckiej. Palestra, 1927 str. 484 i n., str. 525 i n.).

Skoro więc, według prawa sowieckiego obywatelka polska, zaślubiają obywatela sowieckiego, nie nabywa obywatelstwa sowieckiego, nie traci więc obywatelstwa polskiego, albowiem, powtarzamy, tylko nabycie obcego obywatelstwa, nie zaś sam fakt poślubienia cudzoziemca powoduje utratę obywatelstwa polskiego.

II. Zaślubiając bezpaństwowca, t. j. osobę, nie posiadającą żadnego obywatelstwa, (obecnie jest ich wielu wśród byłych „poddanych" Cesarstwa Rosyjskiego), **obywatelka polska, rzecz jasna, nie nabywa obcego obywatelstwa (którego nie posiada mąż), a więc nie traci obywatelstwa polskiego** (w myśl zasady, wyżej wyłuszczonej).

EGZEKUCJA WYROKÓW MAŁOPOLSKICH W KONGRESÓWCE

Kwestja ta, posiadająca kapitalne znaczenie dla sfer handlowych, została świeżo rozstrzygnięta przez sąd. Okoliczności sprawy są następujące. Leopold Stotter uzyskał w sądzie okręgowym w Nowym Sączu wyrok zasądzający od dłużników wekslowych sumę 500 złotych. Stotter postanowił egzekucję z powyższego wyroku wykonać na majątku jednego z żyrantów, a mianowicie na majątku Skowrońskiego, posiadającego zakład koszykarski w Warszawie. Na żądanie wierzyciela komornik zajął ruchomości Skowrońskiego. W momencie akcji egzeku-

cyjnej Skowroński wystąpił do sądu ze skargą na czynności komornika, żądając uchylenia bezprawnego zajęcia.

Na rozprawie, odbytej w sądzie pokoju X okręgu m. Warszawy, pełnomocnik Skowrońskiego, apl. adw. Pakszwer, wykazywał, iż wyroki sądów małopolskich ulegają wykonaniu w b. Kongresówce jedynie z zachowaniem przepisów, obowiązującej w tej części kraju rosyjskiej ustawy postępowania cywilnego. Ponieważ w danym wypadku formalności te nie zostały zachowane, gdyż sąd nie udzielił „tytułu wykonawczego", więc postępowanie komornika było bezprawne. Obowiązująca w Małopolsce „uchwała sądowa" o dozwoleniu egzekucji nie może mieć znaczenia.

W konkluzji swych wywodów pełnomocnik skarżącego powołał się na okólnik prezesa sądu apelacyjnego we Lwowie z r. 1925, zalecający sądom małopolskim wydawanie tytułów wykonawczych dla wyroków mających być wykonanemi w b. Kongresówce.

Sąd pokoju, przychylając się do wywodów powyższych, zajęcie, jako nieprawidłowe, uchylił.

NOWOŚCI USTAWODAWCZE

PRZESYŁKI ZWOLNIONE OD OPŁATY POCZTOWEJ.

Przesyłki będą zwolnione od opłat pocztowych pod następującemi warunkami: 1) *Przesyłki* winny odnośnie do rozmiarów wagi, opakowania i adresu *odpowiadać wymaganiom, ustalonym w przepisach pocztowych;* 2) *Wszelkie urzędowe przesyłki* władz, urzędów oraz organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, jak również urzędowe zwykłe i polecone przesyłki listowe oraz paczki pocztowe, wymieniane między P. K. O. a urzędami (agencjami) pocztowemi jako zbiornicami P. K. O. *winny być opatrzone na stronie adresowej nazwą wysyłającej władzy,* względnie urzędu, numerem dziennika czynności, klauzulą: *„Sprawa służbowa — wolna od opłaty pocztowej"* oraz odciskiem pieczęci urzędowej; 3) urzędowe przesyłki listowe zwykłe i polecone oraz za zwrotnem poświadczeniem odbioru wysyłane przez władze i urzędy (organy) państwowe — z klauzulą: „Sprawa urzędowa — wolna od opłaty pocztowej"; 4) wysyłane przez władze i urzędy (organy samorządowe z klauzulą: „Sprawa urzędowa *w wykonaniu poruczonego zakresu działania* — wolna od opłaty pocztowej";

5) przez osoby i instytucje niezwolnione zaopatrzone klauzulą: „Na wezwanie urzędowe — wolna od opłaty pocztowej".

Przesyłki zwolnione od opłat pocztowych nadawane będą do rąk urzędnika pocztowego a wyjęte ze skrzynek pocztowych będą zwracane nadawcom, a w braku nadawcy będą uważane za niedoręczalne. (Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 17 sierpnia 1928, Dz. Ustaw R. P. Nr. 80z 1.9.28, poz. 702).

PRZESYŁKI LOTNICZE.

Opłata za przesyłki listowe lotnicze krajowe i zagraniczne składa się z opłaty pocztowej, pobieranej od obowiązującej taryfy pocztowej i z opłaty za przewóz lotniczy, która równa się zwykłej opłacie pocztowej a w obrocie z Marokiem dwukrotnej, a w obrocie z Senegambią (port Dokar) czterokrotnej zwykłej opłacie pocztowej.

Opłata za paczki składa się z opłaty pocztowej lotniczej i opłaty za przewóz lotniczy i pobierana jest w gotówce.

SĘDZIOWIE ŚLEDCZY DO SPRAW WYJĄTKOWEGO ZNACZENIA

Ustanawia się w miastach: Lublinie, Lwowie, Poznaniu, Wilnie po jednem stanowisku sędziego śledczego do spraw wyjątkowego znaczenia. (Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 sierpnia 1928 r. Dz. U. Nr. 79, poz. 700/28.)

ZAKAZ PRZYWOZU PSZENICY i MĄKI ŻYTNIEJ.

Przywóz pszenicy i mąki żytniej do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej jest zabroniony do dnia 30 września 1928 r. włącznie. (Dz. U. Nr. 79, poz. 696.)

NISZCZENIE BERBERYSU.

Ustanawia się obowiązek zniszczenia berberysu zwyczajnego do dnia 1 maja 1929; obowiązek ten nie dotyczy berberysu w odległości conajmniej 200 m. od brzegu lasu. (Dz. U. Nr. 79, poz. 697/28.)

KOMISJE DO WALKI Z ALKOHOLIZMEM ORAZ KOMISJE SANITARNO-OBYCZAJOWE.

Komisje sanitarno-obyczajowe mają być nadal utrzymane.

Ustanowione komisje do walki z alkoholizmem mają być utrzymane nadal przy tych województwach, przy których nie

zostały dotąd powołane do życia wojewódzkie względnie państwowe organa kolegjalne. (Rozp. Rady Ministrów z 19.VIII.28, Dz. U. Nr. 81, poz. 708.)

KOLEGJA WSPÓŁDZIAŁAJĄCE W WYKONYWANIU ZADAŃ ADMINISTRACJI OGÓLNEJ W ZAKRESIE ADMINISTRACJI ROLNICTWA.

Utrzymuje się nadal komisje kwalifikacyjne powołane do uznawania ogierów i buhajów za odpowiednie i komisje kwalifikacyjne odwoławcze. (Rozp. R. Min. z 29.VIII.28, Dz. U. Nr. 81, poz. 709.)

ORZECZENIA SĄDU NAJWYŻSZEGO

WYROK SĄDU NAJWYŻSZEGO

Sąd powinien oddalić skargę wrazie niestawiennictwa oskarżyciela prywatnego bez przyczyn usprawiedliwiających w terminie, wyznaczonym do rozpoznania sprawy. niezależnie od tego, czy jest to pierwszy termin, czy którybądź z kolei, i ma prawo rozpoznać w tym wypadku sprawę jedynie na wniosek oskarżonego lub jego obrońcy.

Sąd Najwyższy rozpoznawał skargę kasacyjną adw. Ar. Jeżewskiego, obrońcy Wacława, Lucjana, Adama W., osk. z art. 469 k. k. na wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 lutego 1925.

Emilja M. oskarżyła przed Sądem Pokoju 23 Okręgu m. Warszawy Adama, Lucjana, Wacława W. o zadanie jej lekkich uszkodzeń ciała. Sąd Pokoju wyznaczał rozprawę pięciokrotnie, lecz za każdym razem ją odraczał bądź z powodu wskazania nowych świadków, bądź z powodu niedoręczenia wezwań któremuś z oskarżonych. Na wszystkie pięć terminów oskarżycielka prywatna stawiła się. Wreszcie na rozprawę w dniu 23 stycznia 1925 oskarżycielka prywatna nie stawiła się, pomimo doręczenia jej wezwania i Sąd Pokoju na wniosek obrońcy oskarżonych i na mocy art. 135 u. p. k. skragę oddalił. Oskarżycielka prywatna zaapelowała, twierdząc, że się stawiła do Sądu Pokoju w pół godziny po ogłoszeniu wyroku i dowodząc, że art. 135 u. p. k. może mieć zastosowanie tylko wtedy, gdy oskar-

życiel nie stawi się na pierwsze posiedzenie sądowe. Sąd Okręgowy w Warszawie, wychodząc z założenia, że art. 135 u. p. k. nie dotyczy spraw, w których oskarżyciel stawił się na pierwsze posiedzenie, wyrokiem z dnia 26 lutego 1925 wyrok Sądu Pokoju uchylił i przekazał mu sprawę do merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna obrońcy oskarżonych żąda uchylenia wyroku Sądu Okręgowego, zarzucając mu obrazę art. 119 i 135 u. p. k., przez uchylenie wyroku Sądu Pokoju, oddalającego skargę oskarżycielki prywatnej nie na skutek uznania przyczyn jej niestawiennictwa za usprawiedliwione, gdyż Sąd Okręgowy tych przyczyn wogóle nie rozważał, jeno z powodu błędnej wykładni art. 135 u. p. k., polegającej na uznaniu, iż przepis ten ma zastosowanie tylko w wypadku niestawienia się oskarżyciela prywatnego na pierwsze posiedzenie sądowe. Sąd Najwyższy w komplecie zwyczajnym, zważywszy, że w sprawie niniejszej powstaje pytanie zasadnicze, czy w myśl art. 135 u. p. k., niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego skutkuje oddalenie skargi nawet wtedy, gdy oskarżyciel stawił się na uprzednie posiedzenie sądowe, uchwałą z dnia 31 czerwca 1925 przekazał sprawę, na mocy art. 2 dekretu z dnia 8 lutego 1919 (Dz. Pr. 1919, Nr. 15, poz. 199) kompletowi całej izby II Sądu Najwyższego

Sąd Najwyższy w komplecie całej izby II zważył, co następuje:

1. Naczelna zasada obowiązującej w b. ros. zaborze u. p. k. w sprawach z oskarżenia prywatnego jest *uzależnienie ścigania w tych sprawach od woli oskarżyciela.* Sprawy te nie mogą być wszczęte bez skargi oskarżyciela, który następnie aż do chwili uprawomocnienia się wyroku może pojednać się z oskarżonym (art. 2 i 16^3 u. p. k.); innemi słowy, ustawa wymaga aby *wola ścigania* oskarżonego ze strony oskarżyciela trwała od chwili wniesienia skargi *aż do ostatecznego (prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy;*

2. W szczególności art. 135 u. p. k. stanowi, że w razie niestawiennictwa bez usprawiedliwiających przyczyn oskarżyciela prywatnego ani osobiście ani przez pełnomocnika Sąd Pokoju oddala skargę. Przepis ten jest zupełnie stanowczy i wyraźny: z jednej strony nadaje oskarżycielowi prawo milcząco — przez sam fakt niestawienia się — zaniechać ścigania oskarżonego, z drugiej strony nakłada na sąd obowiązek bez żadnych zastrzeżeń oddalić w takim wypadku skargę. Że *oddalenie w tym wypadku skargi stanowi niewątpliwy obowiązek sądu* — wynika z zestawienia art. 135 z art. 135^1 u. p. k., który prze-

widuje jedyny w tym względzie wyjątek, uzależniony znowuż od woli oskarżonego, który sam lub przez usta swego obrońcy może żądać rozpoznania sprawy pod nieobecność oskarżyciela. Na tem stanowisku stanął Sąd Najwyższy (Zb. Orz. S. Nr. 75 1920), wyjaśniając, że ustawa stawia niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego bez przyczyn usprawiedliwiających na równi ze zrzeczeniem się skargi — lub pojednaniem się stron.

3. Tak więc zarówno brzmienie art. 135 u. p. k. „jeżeli oskarżyciel nie stawi się w terminie", jak analiza treści tego przepisu i wreszcie ogólny duch u. p. k., w stosunku do roli oskarżyciela w ściganiu przestępstw prywatno - skargowych doprowadzają do wniosku, że sąd powinien oddalić skargę w razie niestawiennictwa oskarżyciela prywatnego bez przyczyn usprawiedliwiających w terminie wyznaczonym do rozpoznania sprawy, niezależnie od tego, czy jest to pierwszy termin, czy którybądź z kolei, i ma prawo rozpoznawać w tym wypadku sprawę jedynie na wniosek oskarżonego lub jego obrońcy.

4. Przeciwna teza doprowadziłaby do wyników niezgodnych z innemi przepisami u. p. k. dotyczącemi spraw prywatnoskargowych: jeżeli w myśl art. 2[1] u. p. k., oskarżycielowi prywatnemu służy prawo pojednania się z oskarżonym aż do chwili uprawomocnienia się wyroku, to byłoby niezrozumiałe, dlaczego z jednej postaci zaniechania skargi przez niestawienie się na rozprawę oskarżyciel mógłby korzystać tylko w pierwszym terminie rozprawy. Skoro art. 120 u. p. k. nakazuje sadowi w sprawach z prywatnego oskarżenia nakłaniać strony do zgody, to wydanie wyroku pod nieobecność oskarżyciela pozbawiałoby sąd możności spełnienia tego obowiązku i w ostatecznym wyniku mogłoby pozbawić oskarżonego dobrodziejstwa umorzenia sprawy na skutek pojednania się stron.

5. Tym sposobem należy uznać, że Sąd Okręgowy w sprawie niniejszej dopuścił się obrazy art. 135 u. p. k., przez błędną jego wykładnię.

6. Sąd Okręgowy mógł był uchylić zaskarżony wyrok Sądu Pokoju, gdyby uznał, że przytoczone w skardze apelacyjnej oskarżycielki prywatnej przyczyny jej niestawiennictwa są usprawiedliwiające. Skoro jednak, opierając się na błędnej wykładni art. 135 u. p. k. Sąd Okręgowy zaniechał wogóle rozważenia tych przyczyn, to dopuścił się ponadto obrazy art. 119 u. p. k.

7. Obydwa przytoczone uchybienia są o tyle istotne, że odbierają wyrokowi powagę orzeczenia sądowego.

Z tych zasad
Sąd Najwyższy

na mocy art. 174 i 178 u. p. k., wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 lutego 1925 r., z powodu obrazy art. 119 i 135 u. p. k. **uchyla** sprawę celem ponownego rozpoznania, temuż Sądowi Okręgowemu przekazuje.

Z ŻYCIA STOWARZYSZEŃ.

Z KORPORACJI OBROŃCÓW SĄDOWYCH.

W dniu 23 września r. b. odbyło się miesięczne posiedzenie Zarządu Głównego Zrzeszenia.

Na posiedzeniu załatwiono szereg spraw drobnych, o charakterze wewnętrznym, powtarzać więc ich tu nie będziemy.

Następne zebranie Zarządu Głównego, ze współudziałem prezesów Zarządu Oddziałów i delegatów Zarządu Głównego na oddziałach, odbędzie się w dniu 28 października o godz. 10 rano.

Zebranie to ze względu na reorganizację sądownictwa ma doniosłe dla korporacji znaczenie, to też niewątpimy, iż zebranie będzie bardzo liczne.

Z CENTRALNEGO ZWIĄZKU ZRZESZEŃ URZĘDNIKÓW SĄDOWYCH RZECZPLITEJ

Plenarne posiedzenie Zarządu Głównego Centralnego Związku Zrzeszeń Urzędników Sądowych Rz. P. rozpoczęło się we Lwowie dnia 29 czerwca 1928 r. o godzinie 8 rano.

Prezes Sikorski wskazywał na znaczenie zespalające odbycia obrad na terenie związku.

Przewodniczy zebraniu Prezes Sikorski, powołując do Prezydjum pp. Górkę i Bredyego.

Odczytano protokół Ogólnego Zebrania Delegatów Zrzeszeń Urzędników Sądowych z dnia 29 kwietnia 1928 r. oraz czterech posiedzeń Zarządu ściślejszego, które ilustrują szczegółowo przebieg wszelkich poczynań Związku Centralnego Komitetu Redakcyjnego Apelu.

Następnie prezes przedstawił sprawozdanie z dotychczasowej czynności Zarządu i omówił treść wybranych memorja-

łów i przebieg akcji w sprawie rozmieszczenia etatów w sądownictwie, uwieńczonej pomyślnym wynikiem na terenie Sejmu.

W sprawie poprawy bytu, uchwalono domagać się za pośrednictwem Ogólnego Zrzeszenia ,jak najszybszego uregulowania kwestji bytu pracowników państwowych.

Wreszcie przemawiał p. Hostyński, jako delegat Związku Poznańskiego i redaktor „Gońca Sądowego", oświadczając, iż czasopismo to zostało z dniem 1 lipca zlikwidowane, a wszyscy członkowie z Apelacji Poznańskiej zostali wezwani do prenumeraty Apelu jako organu Centralnej Organizacji.

Z ŻAŁOBNEJ KARTY

Zgon prof. Fiericha

W dniu 8 września 1928 r. zmarł nagle na udar sercowy prezydent Komisji Kodyfikacyjnej, ś. p. Rektor Franciszek Ksawery Fierich, przybyły z Krakowa do Warszawy na posiedzenie podkomisji przygotowawczej projektu kodeksu procedury cywilnej.

D R O B I A Z G I

USTAWA O GRZEBANIU UMARŁYCH

Opracowany przez Min. Spraw Wewn. projekt ustawy o grzebaniu zmarłych nie został dotąd uzgodniony między zainteresowanemi ministerjami. Poważna różnica zdań powstała w tej kwestji między Min. Spraw Wewn. a Min. Sprawiedliwości. Min. Sprawiedliwości ma bowiem zastrzeżenia do przepisów tej ustawy w dziale normującym sprawę gruntów cmentarnych. (PID.).

DOSTĘP DO AKT SĄDOWYCH

Prezesi sądów okręgowych wydali zarządzenie sekretarjatom sądów w sprawie dostępu do akt sądowych. Akta sądowe mają być okazywane jedynie członkom palestry i aplikantom, prowadzącym poszczególne sprawy za okazaniem odpowiedniego pełnomocnictwa. Rozporządzenie to ma na celu

zamknięcie archiwów sądowych dla osób niepowołanych, wobec licznych wypadków ginięcia aktów sądowych.

Ze swej strony jednak musimy zwrócić uwagę na to, że zarządzenie to zawiera liczne luki. Tak więc nic się nie mówi o obrońcach, którzy, mając prawo do obrony posiadają również prawo wglądu do akt sądowych. Zarządzenie to nie zabrania obrońcom wglądać do aktów jednak wszelka luka jest szkodliwa. Dalej żąda się pełnomocnictwa. Cóż to pociągnie za skutki? Zawsze więc musi być pełnomocnictwo i obrany obrońca (adwokat), który po przejrzeniu aktów może nie chcieć wcale bronić klijenta. Z tej sytuacji wybrnąć można tylko w ten sposób, by od obrony zawodowej (adwokatów, aplikantów, obrońców) nie żądać wcale pełnomocnictwa. Pozostałe zaś osoby winny się legitymować plenipotencję notarjalną.

WOKANDA SPRAW WYZNACZONYCH NA POSIEDZENIE SĄDOWE IZBY PIERWSZEJ SĄDU NAJWYŻSZEGO

Sprawy dnia 2 października.

1. Sury Giwynt i Ruwina Segała p-ko Skarbowi Państwa. 2. Skarbu Państwa p-ko Władysławowi i Wincentemu Mrozowskim. 3. Bolesława Opanowicza p-ko Leonardowi Opanowiczowi. 4. Eleonory Noskowskiej p-ko Dyrekcji Tramwajów w Warszawie. 5. Anastazji Herkiel i in. p-ko Agrypinie Bebko. 6. Marji Śmiech i Natalji Mankiewicz p-ko Mikołajowi Śmiechowi. 7. Dominiki Hachowej p-ko Janowi Hachowi. 8. Arbahama i Zofji Misiuk z Józefem i Feliksem Misiukami. 10. Antoniego Marcela z Katarzyną Tkaczukową. 11. Paraskiewy Klimiuk p-ko Bazylemu Klimiukowi i in. 12. Józefa Sienkiewicza p-ko Fabjanowi Sienkiewiczowi. 13. Pelagji Lisowcówny p-ko Stefanowi Lisowcowi. 14. Bazylego Antonowicza p-ko Bazylemu Kalucikowi. 15. Fajtla Szustra z Szejną Aronowiczową. 16. Jana Stańczyka p-ko Konstantemu Doborowiczowi. 17. Kazimierza Alchimowicza z Heleną Tarajkowską. 18. Michała Usowicza p-ko Benedyktowi Sandrosowi.

Sprawy dnia 3 października.

1. Kazimierza Jakubowicza p-ko Aleksandrowi i Władysławowi Jackiewiczom. 2. Antoniego i Marjanny Pryszmontów p-ko Stanisławie i Marji Pryszmont. 3. Stanisława Bohdziewicza p-ko Wincentemu Kozłowskiemu. 4. Marji i Kiryła Sawickich z Antonim Suchodolskim. 5. Bazylego Gruszy z Ma-

rją Gruszanką. 6. Kazimierza i Ludwiki małż. Kuprjańczuków ze Stefanem Izbickim. 7. Jefrosinji Federuk p-ko Fotjowi Weremejczukowi. 8. Zofji Lawreszuk z Michałem Lawreszukiem. 9. Marji Zołdak i in. p-ko Janowi Lewandowskiemu. 10. Kazimierza Dzierwanowskiego p-ko Antoniemu Dakszewiczowi. 11. Maksyma Gerasimuka p-ko Jakóbowi Kiwaczukowi. 12. Abrama Rojżewskiego z Edmundem Kamienieckim. 13. Aleksandra Nikitina p-ko Franciszkowi i Tekli Pałysym. 14. Mikołaja Oczkowskiego z Heleną Tarutinową. 15. Juljana Kisielewicza z Marją Kisielewicz. 16. Jana i Safona Kotelczuków z Marją Chomiakową. 17. Włodzimierza Jegorowa p-ko Annie Tomaszowej vel Tomaszewicz. 18. Antoniego Żukowskiego z Olgą Otfinowską.

Sprawy dnia 4 października.

1. Feliksa Cuper p-ko Władysławowi Radziszewskiemu. 2. Walentego Jaszczuka z Ogółem Kolonji Barbarka. 3. Bronisławy Kowalskiej z Wolfem Jedwabiem. 4. Zofji Drzewieckiej z Andrzejem Stryjeckim. 5. Emilji Haas z Feliksem Frantem. 6. Ludwika i Ludwiki małż. Chojskich z Zofją Grabowską. 7. Michała Serafina z Kazimierzem Zielonką. 8. Róży Bloch z Abramem i Hanną małż. Frankosztein. 9. Alberta Korbelli z Aleksandrem i Adelą małż. Olejarczuk. 10. Izydora Proskurowskiego z Chaimem Wojdysławskim. 11. Mondla Degenfisza z Chaimem Aronfeldem. 12. Arona Rarczyka p-ko Abramowi Dawidowiczowi. 13. Adama i Kazimiery małż. Lerkamów ze Stow. Opieki nad Dziewcz. pod wezwaniem „Święta Rodzina". 14. Haskla Hellera z Antonim Kosmalą. 15. Maksymiljana Szwedowskiego z Haliną-Anną-Arkadją Wrotnowską. 16. Lucjana i Zofji małż. Matynia z Romualdem Stolarczykiem. 17. Antoniego Zielińskiego p-ko Wincentemu Łabęckiemu. 18. Ruchli Zychlin p-ko Walentemu Wichrowskiemu. 19. Edwarda Beringa z Anną Krochową.

Sprawy dnia 5 października

1. Firmy „R. Lubicz" p-ko Magistratowi m. st. Warszawy i Bankowi Zachodniemu. 2. Jana Marjana Gajewskiego p-ko Stefanowi Swieżawskiemu. 3. Firmy „Maksymiljan Fagot" p-ko Magistratowi m. st. Warszawy i Bankowi Zachodniemu. 4. Firmy „Bar Londyński" p-ko Magistratowi m. st. Warszawy i Bankowi Zachodniemu. 5. Władysława Gaździńskiego p-ko Władysławowi Cichońskiemu. 6. Ewy Kotrybałowej z Janem Bresiem. 7. Magistratu m. st. Warszawy z Michałem Szynkiem. 8. Banku Handlowego z Jadwigą Podgórską. 9. Juljana Heldnera z Dozorem Kościelnym parafji Ewangelicko-Augsburskiej. 10. Skarbu Państwa p-ko Teofilowi Orłowskiemu. 11. Abrama i Gustawy małż. Awicz z Wandą-Janiną Chrzanowską. 12. Jana i Bronisławy małż. Winiarskich z Józefą Kogut. 13. Tomasza Wujka z Bankiem Ziemiańskim. 14. Wiktora Grabowskiego z Bankiem Ziemiańskim. 15. Karola i Genowefy małż. Wolskich z Tow. Akc. Cukrowni „Józefów". 16. Wojciecha Rawskiego i Teofili Bańka. 17. Zofji Bonieckiej p-ko firmie „N.

Haller". 18. Juljana Edwarda Brodzikowskiego p-ko Wacławowi Nożewskiemu. 19. Edwarda Rudzińskiego p-ko Czesławowi i Franciszce małż. Zakrzewskim. 20. Jerzego Hermana Groniewskiego z Edmundem Kurzewskim. 21. Jerzego Hoszarda i Julji Hoszardowej p-ko Leokadji Rychłowskiej.

Sprawy dnia 9 października.

1. Samuela-Hirsza Cyryna p-ko Skarbowi Państwa. 2. Banku dla Handlu i Przemysłu w Warszawie ze sp. firmy „Rojtzenbejn i Chwilecki — Stalżel" w Grodnie. 3. Horpyny Krysiuk p-ko Gromadzie wsi Rajmiasto. 4. Michaliny Hatorowiczowej p-ko Skarbowi Państwa. 5. Pawła Krystapczuka z Nikiforem Krystapczukiem. 6. Szymona Kulika z Anastazją Stepaniuk. 7. Augusta Kolewy z Eugenją Matusiewicz. 8. Aleksandry Czywilowej p-ko Joannie Szauksztа. 9. Jana Taraszkiewicza p-ko Józefowi Taraszkiewiczowi. 10. Aleksandra Romańczuka z Maksymem i Michałem Romańczukami. 11. Piotra Fursy p-ko Romanowi Fursie. 12. Klemensa Sadyka z Jakóbem Sadykiem. 13. Terentja Łysiuka z Matroną Szulgacz. 14. Nikonora Dmitruka p-ko Mironowi Dmitrukowi. 15. Włodzimierza Borysiewicza z Aleksandrem Borysiewiczem. 16. Kazimierza Borowego p-ko Mikołajowi Borowemu. 17. Daniela i Marji Czesiuków z Heleną Matwiejczukową. 18. Grzegorza Szewczuka z Jerofiejem Wołkiem

Sprawy dnia 10 października.

1. Jana Karolewskiego ze Szczepanem Józefowiczem. 2. Jana Migusa z Heleną Kłobocką. 3. Benjamina Bechera z Salomonem Englem. 4. Józefa i Józefy małż. Sobańskich z Walentym Polewskim. 5. Syndykatu tymcz. upadłości firmy „R. Grudziński i S-ka" z firmą „Schunk". 6. Ogółu mieszkańców osady Skała p-ko Ignacemu Boroniowi. 7. Augustyna Warszawskiego z Janem i Anną Kurkiewiczami. 8. Jana Świsia p-ko Janowi Kajdzie. 9. Ks. Piotra-Bolesława Komorowskiego p-ko Chaimowi-Herszkowi i Rajzli małż. Wyszkowskim. 10. Ignacego i Antoniny małż Góreckich z Leonardem Kozłowskim. 11. Karoliny Jungowej z Marją Szuster. 12. Jana Szyszko z Katarzyną Królczyńską. 13. Aleksandry Będowskiej p-ko Antoniemu i Helenie-Marjannie małż. Białoruckim. 14. Marjannie Guzikowej p-ko Stanisławowi Opoka. 15. Jana Hrasko ze Zgromadzeniem Księży Misjonarzy św. Wincentego a Paulo. 16. Ignacego Wasilewicza z Władysławem Brzozowskim. 17. Oskara Feitelbauma p-ko Andrzejowi Szmitowi. 18. Kazimierza Kaźmierczaka z Józefem Kaźmierczakiem.

Sprawy dnia 11 października.

1. Marjanny Jędrasikowej p-ko Andrzejowi i Bronisławie małż. Boguckim. 2. Władysałwa Dycka p-ko Skarbowi Państwa. 3. Józefa i Jana Kosików ze Stanisławem Kosikiem. 4. Ogółu włościan wsi Wilkołacz część III

p-ko Ogółowi włościan wsi Wilkołacz część I i II. 5. Rywki-Lai i Chila Henrykowskich z Leopoldem-Ottonem Baumanem. 6. Władysława Skóry p-ko Sp. Akc. Gnaszyńska Manufaktura. 8. Władysława Horyńskiego z Anną Daab. 9. Jana Barga p-ko Oldze-Eli Więcko. 10. Pow. Kasy Chorych z Edwardem Gorczycą. 11. Anny Olszówka o dział spadku po Tomaszu Zwolaku. 12. Jana Wasylczuka z Władysławem Pohoreckim. 13. Ferdynanda Puchana z Józefem Piątkowskim. 14. Rudolfa Heidricha p-ko firmie „Sp. Akc. Widzewska Manufaktura". 15. Stanisława Zajkowskiego p-ko Kamilli Stypułkowskiej.

Sprawy dnia 12 października.

1. Joska Szajniaka z Esterą Frydman. 2. Kazimiery i Stefana małż. Lezińskich p-ko Emiljanowi Bęcławskiemu. 3. Kazimierza Podwysockiego p-ko Michałowi Gachowskiemu. 4. Jana Roszki o podział spadku po Andrzeju Raszce. 5. Stanisława Kędziory o podział spadku po Wiktorji i Mikołaju Łabędziach. 6. Racheli vel Romy Bassis p-ko Boruchowi i Lai małż. Cukierman. 7. Łucji Frańczuk z Janem Sową. 8. Kazimierza Ziemby o podział spadku po Franciszku Ziemba. 9. Izraela-Lejbusia Krakowskiego p-ko Salomonowi Habermanowi. 10. Ottona Sandecka p-ko Adamowi Tambelemu. 11. Lipy Laaka z Tomaszem Biakiewiczem. 12. Janiny-Stanisławy Bielińskiej z Chaskiem Cukiermanem. 13. Karoliny Grzegorczykowej z Katarzyną Kasperkową. 14. Adolfa Endego p-ko Romanowi Żywickiemu. 15. Menachema Millera p-ko Leonowi i Annie małż Stroińskim. 16. Józefy Góźdź z Marjanną Krzywicką. 17. Antoniego Marka z Michałem Markiem. 18. Józefa Winogradzkiego p-ko Stanisławowi Winogradzkiemu.

Sprawy dnia 16 października.

1. Józefa Hlebowicza p-ko Marjannie Pietuszyńskiej-Waszkielewicz. 2. Mejłacha Mielnickiego p-ko Skarbowi Państwa. 3. Gromady wsi Lewkowce p-ko Michałowi Kociubie. 4. Skarbu Państwa z Chaimem Epsztejnem. 5. Aleksego Skoropadskiego z Janem Leszczukiem. 6. Eudokji Sawickiej z Tatjaną Mielnikową. 7. Maurycego Dulskiego p-ko majątkowi zm. Karoliny-Katarzyny Bujalskiej. 8. Matusa Galersztejna p-ko Jefimowi Lewczykowi. 9. Antoniego Mackiewicza p-ko Michałowi Mackiewiczowi. 10. Zinowji Hawryluk p-ko opiece nad majątkiem zm. Martyna Hawryluka. 11. Władysława Chwiećko p-ko Serafinie Kołowskiej. 12. Kazimierza Wojciewskiego. 13. Antoniego Cerwońca p-ko Bronisławowi Czerwońcowi. 14. Walerjana Gilewskiego p-ko Mirce Krupickiej. 15. Karoliny i Kazimierza Bałkowskich z Józefem Myślickim. 16. Maksyma Sakacza p-ko Nadziei Sakacz. 17. Kornieja Krywca p-ko Leontemu Polejko. 18. Zisli Perelsztejnowej p-ko Jadwidze Siemieżowskiej.

Sprawy dnia 17 października

1. Józefa Borkowskiego ze Skarbem Państwa. 2. Leokadji Rutkowskiej z Konstancją Borycką. 3. Sabina Barańskiego ze Skarbem Państwa. 4. Bolesława Kotkowskiego p-ko firmie „J. Styrcza". 5. Bolesława Kotkowskiego p-ko firmie „J. Styrcza". 6. Stanisława Wessla p-ko Ludwikowi Stangierskiemu. 7. Franciszka Zimoląga p-ko Józefie Waldańskiej. 8. Wojciecha Konarzewskiego z Konstantym Dudnikowym. 9. Chaima-Lejby Frajtaga z Senderem Zylberem. 10. Józefa Strąka z Nojechem Bursztynem. 11. Józefa Gutowskiego p-ko Feliksowi Wojtowiczowi. 12. Blumy i Chany małż. Olsztejn z Bolesławem i Julją małż. Onyszko. 13. Piotra Kazimierczyka p-ko Zarządowi Macierzy Szkolnej. 14. Lucjana Kowalskiego p-ko Bankowi Polskiemu. 15. Marji Kazańskiej p-ko Chaimowi-Menachemowi Blassowi. 16. Juljana Podczaskiego p-ko Wydawnictwu „Republika". 17, 18 i 19. Rudolfa Krampfa Adolfa Krampfa i Jana Hetmana p-ko Wydawnictwu „Republika". 20. Benjamina Najmarka z Piotrem Toporkiem.

Sprawy dnia 18 października

1. Icka Majera Pilicera p-ko Wołżsko-Kamskiemu. 2. Henryka Szepe z firmą „Budownictwo". 3. Jana Mitki z Berkiem Troppanerem. 4. Mieczysława Okońskiego p-ko Wacławowi Patkowskiemu. 5. Augusta Allerta ze Stanisławem Szaniawskim. 6. Motla Kleinplaca z Franciszkiem Scibichem. 7 Hersza i Cypy małż. Mandelbojmów. 8. Józefa Strzeleckiego z Wolfem i Fajgą Mindlą małż. Lebenbaum. 9. Józefa Wróblewskiego z Dawidem Grünwaldem. 10. Chemji i Bajli małż Papier p-ko Magistratowi m. st. Warszawy. 11. Jakóba Nelkena z Ickiem Rozentalem. 12. Konstancji Wachowskiej z Wojciechem i Władysławem małż. Matuszczyk. 13. Kazimierza Chmielewskiego p-ko Leonowi Stachowiczowi. 14. Aleksandra Bordo-Borodki p-ko Mikołajowi Borodkom. 15. Jakóba Rosenweina z Michałem Kaczmarkiem. 16. Michała Karskiego z Józefem Grodeckim. 17. Firmy „B. Ziemi Łowickiej" p-ko Andrzejowi Dowszontowi. 18. Marka Borkowskiego p-ko Krendli Jabłonce. 19. Franciszka Szpiegi o podział spadku po Grzegorzu Szpiega.

Sprawy dnia 19 października.

1. Karola Wójcickiego p-ko Mordce Esrikmanowi. 2. Michała Skuby p-ko Marcinowi Kobylarzowi. 3. Firmy „Garbarnia Parowa Emiljan i Władysław Bracia Domańscy w Lublinie" ze Skarbem Państwa. 4. Andrzeja Jacka p-ko Szczepanowi Kopciowi. 5. Józefa i Rocha Potrzebnych z Józefem Kasprzakiem. 6. Romana Lubaka z Franciszkiem Ciemniewskim. 7. Zelmana Szajmana z Aleksandrem Wilbikiem. 8. Józefy Niedźwiedź p-ko Janowi Słomie. 9. Marji Kosińskiej p-ko Andrzejowi Urbaniakowi. 10. Kopla Wielbląda z Sukc. Sury-Mali Terespolskiej. 11. Wojciecha Gajosa o dział spadku po Franciszku Gajosie. 12. Stanisława Kazimierskiego p-ko Kasie Chorych m.

Łodzi. 13. Jadwigi Żelawskiej p-ko Marji-Martynie-Ignacji Zawadzkiej. 14. Jana i Marji małż. Koryckich z Karolem Rauerem. 15. Jakóba Welgrina p-ko firmie „Wolbrom". 16. Marcina Monastyrskiego p-ko Franciszkowi Nieborakowi. 17. Marjanny Siweckiej o dział spadku po Michale Siweckim. 18. Firmy „R. Turner i S-ka" z Dawidem Mamelekiem.

Sprawy dnia 23 października.

1. Jana Antonowicza p-ko Józefowi Sokołowowi. 2. Bazylego Bondara p-ko Zenobjuszowi i Charytonowi Bondarom. 3. Marji Kancewiczowej p-ko Kazimierzowi Minkiewiczowi. 4. Gromady włościan wsi Zarewje p-ko Natalji Łaszkiewiczowej. 5. Teodory Dołyniukowej p-ko Adamowi Panasiukowi. 6. Gerasiuka Dackiewicza p-ko Helenie Harmuszko. 7. Konsystorza Prawosławnego w Pińsku p-ko Dmitremu Kurjanowi. 8. Jana Czupko p-ko Markowi Czupko. 9. Albrechta Radziwiłła p-ko Wincentemu Rymszewskiemu 10. Mikołaja Buraka p-ko Józefowi Beznosikowi. 11. Macieja Zaleskiego p-ko Stanisławowi Zaleckiemu. 12. Własa Seliwończyka i Marty Jarmoszuk p-ko Helenie Czetyrbok. 13. Jakóba Kłujszo z Janem Staszkiewiczem. 14. Eufrozyny Paryngowskiej p-ko Franciszkowi i Karolowi Urbielewiczom. 15. Romana Gierasimowicza z Mieczysławem Bohdanowiczem. 16. Stanisława Rusieckiego p-ko Mateuszowi i Marjannie Karaimowiczom. 17. Józefy Rogojszy p-ko Janowi Rogojszy. 18. Konstantego Piotrowskiego z Julją Piotrowską.

Sprawy dnia 24 października.

1. Leona Grossa p-ko Zygmuntowi Woźnickiemu. 2. Magistratu m. st. Warszawy ze Skarbem Państwa. 3. Firmy „I. Siedzion" w Wiedniu p-ko Tow. Zakładów Żyrardowskich. 4. Marjanny Adamek p-ko Katarzynie Stachurze. 5. Moszka Bursztyna p-ko Marji Wąsowiczowej. 6. Konstancji Mossakowskiej z Ignacym Żebrowskim. 7. Franciszka Mendrycha z Janem Mendrychem. 8. Mieczysława Morawskiego p-ko Dowództwu Okręgu Korpusowego Nr. 2 w Lublinie. 9. Abrama Frejlicha p-ko Chai Frejlich. 10. Kazimierza Charuby p-ko firmie „Bracia Ignatowicz". 11. Karola Cydzika p-ko Feliksowi Mieszkowskiemu. 12. Izaaka i Estery Rubinów z Andrzejem i Stanisławem Lechami. 13. Tow. dla Handlu i Przem. „Colpet" z Michałem Karskim. 14 Marjanny Polakowskiej z Elżbietą Lucińską. 15. Stanisławy Saładziny p-ko Józefowi Sałudzie. 16. Abrama Rude z Ickiem Izaksonem. 17. Jana Osucha z Anną Jurkowską. 18. Franciszka Tucholskiego z Ludomirem Kłobskim.

Sprawy dnia 25 października.

1. Marjanny Kowalskiej z Janem Kalinowskim. 2. Juljany Teodory Kostrzeńskiej p-ko Skarbowi Państwa. 3. Józefa i Wiktorji Jesiowskich p-ko Jakubowi Bugajowi. 4. Herszla Potoszyńskiego z Gitlą Nachemją. 5. Józefy Soliwody p-ko Adamowi Wójcikowi. 6. Józefy Wziątkowej o udział w spadku po Józefie Kieliszku. 7. Abrama-Adolfa Awicha z Wacławem Wysockim.

8. Jakóba Muchy o dział spadku po Janie Mucha. 9. Jana Wąsa z Marjanną Robakową. 10. Jakóba i Sary małż. Margulies p-ko Mozesowi Perle. 11. Józefa Trzepockiego p-ko Małgorzacie Gajdzinie. 12. Heleny Bojarskiej o dział spadku po Katarzynie Kowalskiej. 13. Bronisława Barankiewicza z Piotrem Ławrentjewem. 14. Marjanny Kapickiej z Kazimierzem Garncarzem. 15. Marjanny Ratuszak o dział spadku po Katarzynie i Wojciechu małż. Gontarzach 16. Katarzyny Bańka z Marjanną i Janem małż. Stylińskimi. 17. Jana Janeszka z Piotrem Ramiączka. 18. Marji i Zofji Franckich p-ko sp. firm. „W. Widuliński, K. Stokowski i S-ka". 19. Marcelego Sobieraja z Natalją Sobierajową.

Sprawy dnia 26 października.

1. Upadłości firmy Przędzalnia i fabryka wyrobów lnianych „Technolen". 2. Bazyłego Oleszczaka o dział spadku po Piotrze Oleszczaku. 3. Liby Elencwajga p-ko Mendlowi Tencerowi. 4. Firmy „Bracia Zajbert" z Janem Strzałkowskim. 5. Bern-Lejba Bluma p-ko Antoniemu Błachowskiemu. 6. Jana Riedla z Józefem Bulińskim. 8. Stanisława Dyjaczyńskiego p-ko firmie „Kwasner i Lindenfeld". 9. Rozalji Momotowej o podział spadku po Wojciechu Podolaku. 10. Jana Janusza z Juljuszem Zagrodzkim. 11. Firmy „Singer Sewing Machiny Company. S-ka Akc." p-ko Aronowi Malarzowi i Chili Dębowi. 12. Szai Gryna vel Grüna z Władysławem Rzepeckim. 13. Pawła Cieśli p-ko Ludwikowi Cieśli. 14. Wawrzyńca Osipowa o dział spadku po Józefie Osipowie. 15, 16, 17 i 18. Lajzera Zarzewskiego p-ko Benjaminowi Światłowskiemu, Chilowi Boruchowiczowi, Mordce Brajerowi i Symsze Rymbergowi. 19. Teofila Wieczorka z Franciszką Hanczką. 20. Pow. Kasy Chorych w Częstochowie z Witoldem Bużkiewiczem. 21. Józefa Bukara p-ko Wincentemu Chrzanowskiemu.

Sprawy dnia 29 paździednika.

1. Kiryła Mackiewicza p-ko Semionowi Karpukowi. 2. Symchy Bichlera p-ko Kazimierzowi i Władysławowi Pohoreckim. 3. Stefanji Rugienisowej p-ko Antoniemu Chocianowi. 4. Mindli Szapiro p-ko Jakubowi Biegunowi. 5. Tymcz. Syndyka masy upadł. Podlaskiego Banku Spółdzielczego ze Skarbem Państwa. 6. Aleksandra Makowskiego z Michaliną Pawłowską. 7. Makara Muzyczko z Pelagją Szelest. 8. Mojsze-Mendla i Ruchli małż. Handelsman z Arją-Lejbą i Rywką małż. Kirzner. 9. Michała Niemyskiego z Napoleonem Rudzińskim. 10. Anny Carykiewiczowej p-ko Maksymowi i Anastazji Pawłowiczom. 11. Piotra-Bolesława Komorowskiego p-ko Józefowi i Apolonji małż. Borkowskim. 12. Ignacego Kulińca vel Kaleńca p-ko Tekli i Bazylemu Zawadzkim. 13. Malwiny Juszko z Michałem Makarewiczem. 14. Bazylego Dudko z Wakułą Dudko. 15. Piotra Fiedorowicza z Janem Fiedorowiczem. 16. Mustafy Rafałowicza z Olgą Zamojdówną. 17. Martyna Bartoszyka p-ko Jakubowi Bartoszykowi. 18. Marji Rozenberg p-ko Małce Kagan.

Sprawy dnia 30 października.

1. Lejby Białostockiego p-ko Marji Druckiej-Lubeckiej. 2. Dominiki i Tychona Liczmaników z opiek. nad małolet. Bazylim i Andrzejem Kosyńcami. 3. Jadwigi Kisielowej p-ko Kazimierzowi Kisielowi. 4 i 5. Piotra Abramowicza p-ko Izaakowi Różańskiemu. 6. Teodora Piszcza z Barbarą Piszcz. 7. Szymona Szabera z Rajzlą Rozental. 8. Marjanny Masłowskiej z Pawłem Masłowskim. 9. Aleksieja Michalczyka p-ko Maksymowi i Mikołajowi Michalczykom. 10. Majera Chulica p-ko Pinchasowi Gecikowi. 11. Ewy Alukinisowej p-ko Marjannie Grynkiewiczowej. 12. Teodora Waszczuka p-ko Wiktorowi Waszczukowi. 13. Antoniego Skawińskiego p-ko Józefowi Skawińskiemu. 14. Bronisławy Stankiewiczowej z Piotrem Jałowikiem. 15. Anny Wieżelowej 1-o voto Miśkiewiczowej. 16. Piotra Łuszyńskiego p-ko Pawłowi i Agacie Łuszyńskim. 17. Karola i Franciszka Szamrejów z kurat. nad mien. nieob. J. Żukowskiego — Józefą Krupską. 18. Ksienji Bagniuk p-ko Sebastjanowi i Sonisimowi Bożkom. 19. Jerzego Mielsko p-ko Michałowi Mielsko.

Sprawy dnia 31 października.

1. Samuela Rubinszteina p-ko Włodzimierzowi Jacymirskiemu. 2. Chai Indy Efrus z Marją Łazarewicz. 3. Zygmunta Siemiątkowskiego p-ko Janowi Małkowi. 4. Janiny Sadowskiej z Bronisławem Cieślikowskim. 5. Adama Zienkiewicza z Małgorzatą Górną. 6. Rozalji Włodarczyk p-ko Andrzejowi Włodarczykowi. 7. Firmy Fabryka Wódek i Likierów „Aroma" w Warszawie p-ko firmie „J. Malinowski". 8. Franciszka Kubańskiego p-ko Stanisławowi Sitarzowi. 9. Firmy „Ganz" Zakł. Elek. i Mechan. w Polsce Sp. Akc. p-ko Magistratowi m. Siedlec. 10. Józefa Majkowskiego p-ko Janowi Tomaszewskiemu. 11. Wojciecha Kardasa z Eleonorą 1-o voto Kardas 2-o voto Nykiel. 12. Antoniego Mazura p-ko Bolesławowi Jakubowskiemu. 13. Wolfa-Hersza Szpiglera p-ko Lejzorowi Zysmanowi Zyskindowi. 14. Heni i Herszli małż. Zajdner z Teofilą Skulską. 15. Józefy Kowalskiej z Majerem Lewkowiczem. 16. Grzegorza Zdybla o dział spadku po Wawrzynie Zdyblu. 17. Maurycego Zamoyskiego z Józefem Pastusiakiem. 18. Józefa i Heleny małż. Parczyńskich.

Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.